

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

Διευθύντης: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1943

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
38 — ΣΤΑΔΙΟΥ — 38
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ *

Η ΑΓΑΠΗ ΚΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὰ δεκοχτῶ τὰ χρόνια μου, μιᾶς χρουσανγῆς δροσιά,
ζητοῦνε τὸ τριαντάφυλλο παρθενικό σου στόμα
ξεκλέφτηκα ἀπ' τῆς μάννας μου τὴν ἀγκαλιὰ
κ' ἦρθα σ' ἐσένανε ἄδολος, καλὴ κι ἀγνή, ὦ γλυκειά.
Φιλιά, φιλιά, φιλιά, φιλιά!

— Καιρὸς δὲν εἶναι ἀκόμα!

Τὰ χρόνια πάνε, ἢ νιότη πάει, τῆς χρουσανγῆς δροσιά,
μὰ ἡ δίψα της παντοτεινὴ καὶ καίει τὰ σωθικά μου.
Κ' ἐσὺ τοῦ ὄνειρου τ' ὄνειρο μπροστά μου
ἴδια, ἄσβουστη κι ἀνέγγιχτη, καλὴ καὶ ἀγνή, ὦ γλυκειά.
Φιλιά, φιλιά, φιλιά, φιλιά!

— Καιρὸς δὲν εἶναι πιά!

★

ΣΟΥ ΦΕΡΝΩ ΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ

Σοῦ φέρνω τὰ παθητικά τῆς θύμησης τραγούδια,
μέσ' ἀπὸ τὰ κρογιαλῖα τὰ δροσάτα,
ποὺ ἀνθίσαν καὶ μαράθθηκαν τοῦ ὄνειρου τὰ λουλούδια,
τὰ πρῶτα μου τὰ νιάτα.

* Ὀνειρο ἀργοπερπάτητο, στερονοφανερωμένο,
στὴ στράτα τῶν ξερόφυλλων ποὺ βραδιαστὰ διαβαίνω,

(*) Τὰ τέσσερα πρῶτα ἀνέκδοτα ποιήματα προσφέρονται ἀπὸ τὸν κ. Α. Κ. Παλαμῆ στὴ « Νέα Ἑστία » γιὰ τὸ ἀναμνηστικὸ τεῦχος ποὺ ἐκδίδεται γιὰ τὸν Ποιητῆ. Τὰ τρία πρῶτα ἔχουν ἀντιγραφῆ ἀπὸ σχεδιάσματα γραμμένα μὲ τὸ μολύβι ποὺ βρέθηκαν στὰ χειρόγραφα τοῦ Ποιητῆ.

παιδοῦλα μεγαλόχαρη σ' ἀπάντησα στή σιράτα
κρατοῦσες μέσ' σιά χέρια σου τὰ πρῶτα μου τὰ νιάτα.

1966

★

ΜΙΑ ΠΑΣΚΑΛΙΑ Σ' ΑΓΑΠΗΣΕ

Μιά πασκαλιά σ' ἀγάπησε καὶ πόθησε νὰ γίνῃ
μπουκέτο στάνθογνάμι σου, στεφάνι σιά μαλλιά σου.
Μὰ πῶς τὴ μάρανε σκληρὸ τοῦ πόθου τὸ καμίνι!
Κ' ἔσβυσε μὲ τὸν πόθο σου καὶ μὲ τὸν ἔρωτά σου.

Σταλιά σταλιά τὸ αἷμα της, ἀφρὸ τοῦ ἀφροῦ, ρουμπίνι,
στὸ μυρογνάμι τὸ κλεισα καὶ στὸ προσφέρω, ἀνάμα.
Γιὰ τάνθος πὸν τὸ μάρανε τοῦ πόθου τὸ καμίνι,
ποιὰ μοῖρα πὸν γλυκειὰ ἀπ' ἀντή, καὶ σὰν αὐτὸ ποιοῦ θάμα;

1918

★

ΤΟ ΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Στὸ ἐρημικὸ παρατημένο ἐπάνω εἰκονοστάσι
κόνισμα ἐγὼ βυζαντινὸ, παλιό, μισοσβυστό,
κόσμο ταιριάζω μυστικὸ κ' ἱερὴ κι ἀνίερη πλάση,
τὸν Ἰούδα γυρτὸ πρὸς τὸ Χριστό.

Ποιὸς τάχα μὲ ζωγράφισε κι ἐδῶ ποιὸς μ' ἔχει στήσει,
γιὰ ποιοῦ σκοπό, ποιὰ λειτουργιά, ποιοῦ ψέμα, ποιὰ ζωή;
Δέηση καμιά δὲν ἔρχεται σ' ἐμὲ νὰ γονατίση,
καὶ κανένα λιβάνι νὰ καῖ.

Ἦ κορυσταλλένιο διάφανο μικρὸ καντήλι, ὦ φῶς μου,
φέγγεις μου ἐσὺ νυχτόημερα, καὶ ὦ χἀϊδεμα νοερό,
μονάχα ἐσὺ κάποιου οὐρανοῦ, κάποιου ὑπερκόσμου κόσμου
τὸ μήνυμα μοῦ φέρεις νὰ χαρῶ.

Στὰ πόδια μου σὲ κρέμασε θρησκευτικά, ποιὸς ξέρει,
ποιὸς πόνος, ποιὰ ἔγνοια, ποιὰ ψυχή, ποιὸς ἔρωτας κρυφός;
Ποιὸς ἀσκητής; Ποιὸς μάρτυρας; Ποιὸς ἄγγελος; Ποιοῦ χέρι
πὸν ζῆ μὲ τὸ μυρόλαδο τὸ φῶς;

Φτάνει τὸ φῶς σου εἶναι γιὰ μὲ κορώνα καὶ πορφύρα,
τῆς χάριτος τῆς ὑπέριστης μοῦ δίνει
συνείδηση καὶ γνωριμιά· μοῦ λέει πῶς εἶμαι, ὦ μοῖρα!
γιὰ τὴ λατρεία, γιὰ τὴν ἀγνωσύνη.

★

Ο ΤΑΦΟΣ ΕΝΟΣ ΜΑΓΟΥ *

Στὸ Louis Roussel ἀμερομήνο.

... Μὰ τ' ὄνομά του πιά δὲ ζῆ
παρὰ σὺ γρύλλο ποὺ τὸ τραγουδεῖ.

ΜΙΣΤΡΑΛ (*Olympe*)

Στοὺς γρύλλους τοὺς μαυροιδερούς δὲ θ' ἀπομείνη
μονάχα τ' ὄνομά σου νὰ τὸ τραγουδᾶνε,
σὰ θὰ κοιτέσαι, Μάγε, σὲ ἄσπρο σου τὸ μνήμα.

Βοσκός, ψαρᾶς, καὶ τῆς στεριᾶς καὶ τοῦ πελάγου
χαρά, ὁ καταχτητῆς ἥρωας τῆς Ἑστερέλλας
ξωθιάς, τῆς ξανθῆς νύφης ποὺ εἶν' ἡ Προβηγγία,
— κι ἂν Προβηγγία κι ἂν Ἀρμονία γιὰ σένα εἶν' ἓνα —
Στὸ χέρισάν τὸ σκῆπτρο κράτησες τὴ Λύρα,
καὶ ρήγας ὁ τραγουδιστῆς καὶ ὁ ρήγας μάγος.

Τοῦ κάκου μέσα σὲ ἄσπρο μνήμα σου κοιμᾶσαι
τὸν ἔπτο τὸν ἀζύπνητο· ἓνας κόσμος ἦρθε,
καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν εἰδώλων κόσμος, φέρνει
στῆς Μνημοσύνης τὰ φτερά τὰ ἐγκώμια, γύρω
σὲ παραστέκει, σὲ ξυπνᾷ καὶ σὲ δοξάζει.

Ἢ ὅταν πολυόμματο ρίχνῃ τὸ φῶς ἢ νύχτα,
μέσα στὸ φῶς της, καὶ τῶν ἄστρων καὶ τῶν τάφων,
πέρασες ξαναγεννητῆς, κι ἄπλὸς καὶ μέγας,
μὲ τὴ ματιὰ πρὸς τὴν πατρίδα τὴν ἀπάνου.

Στὸ μνήμα σου γιὰ τοῦτο καὶ οἱ Μαρίες λάμπουν,
τριαδικὴ εὐλογία τῆς χώρας σου, οἱ Μαρίες·
ἔτσι ἓνα βοριανὸ σελάγισμα τὴ νύχτα
σὲ μεσημεριανὸ ἓνα τόπο ποὺ ξαφνίζει.

(*) Ἄνακοίνωση τοῦ κ. Γ. Κ. Κατοῖμπαλη.

Γιὰ τοῦτο ἀπάνου ἀπὸ τὸ μνήμα σου, ἀποπίνου
 κι ἀπ' ὄλους ὅσοι παραστάτες σου, οἱ Μαρίες
 τοῦ θαυμαστοῦ συναγεροῦ τὰ στέφανα εἶναι.
 Ἄζοῦν ἀκόμα, πάντ' ἀζοῦνε τὴ στερνὴ σου
 δέηση, τὴν ἱερὴ σιγμὴ πὸν ξεφρυχοῦσες,
 τοῦ θανάτου κλητὴ καὶ τῆς ἀθανασίας:
 « Ἄγιες, ἐσεῖς τὸ πνεῦμα παραλάβετε μου! »

Κ' ἡ ἀγγελικὴ Νερτὼ κ' ἡ Ἀγλόρα καὶ τὸ ρέμα
 τοῦ Ροδανοῦ ἀπὸ σὲ ἀγιασμένο, κ' ἡ ἀκουσμένη
 πρωτότοκὴ σου κόρη, ἡ ἄχραντη Μιρέγια,
 τὸν τάφο σου οἱ μαγεῦτρες, Μάγε, πῶς τὸν ἔχουν
 μὲ τὴν ἐλιά, μὲ τὴν κισριά, μὲ τὴ μυρτούλα,
 καὶ μ' ὅσα κάμποι καὶ βουνὰ μοσκαναθρέφουν,
 ὦ! πῶς τὸν κάνουν γιορτερὸ ἓνα περιβόλι!

Καὶ τῆς Ἑλβίρας ὁ ἐραστής, ὁ λίγειος κύκνος
 πὸν τὸ πρωτοχαιρέτισε τ' ἀνάτελμά σου
 στὸ θλιβερό του γέρομα, ξεμοναχιασμένος,
 κι ὅσο μακάριος τόσο ἀμίλητος ἀκόμα,
 δὲ λείπει ἀπὸ τὸ μυστικὸ κάλεσμα, φέρνει
 μεγαλόκαρδος τὸ λιβάνι καὶ τὴ σμύρνα,
 θυμίζοντας, ὅμοια ἀκριβὴ τιμὴ, δυὸ δόξες,
 τὸν ὕμνο του γιὰ σέ, τὸ θρηῖνο σου γιὰ κεῖνον.

Πλέκονται χέρια καὶ χοροί, καὶ ἡ Φαραντόλα,
 κάθε της βῆμα σὰ νὰ λέη « Κ' ἐγὼ εἶμ' Ἑλλάδα! »
 Δίνονται χέρια καὶ χοροὶ σταίνονται γύρω,
 καὶ ἡ Προβηγγία μέσ' στὸ τραγούδι ἀναστημένη,
 κι ἀπὸ τὶς ἀλπικὲς κι ἀπὸ τῶν Πυρρηναίων
 καὶ τὶς κορφὲς καὶ τοὺς δρυμὸς ἄς κατεβαίνη,
 « Εἶμ' ἓνα χρυσονήσι τῶν Κυκλάδων », κράζει,
 « πάντα τὸ μήνυμά σου τ' ἀγρικῶ στ' αὐτιά μου,
 γιὰτὶ ἔρχεται ἀπὸ μέσα μου, πάει καὶ ταιριάζει
 τοὺς τροβατόρους μου τοὺς ποδοπλανταγμένους
 μὲ τοὺς ἰσόθεους ἀοιδοὺς τῆς Ἰωνίας
 καὶ τὴ βιργιλιακὴ γλύκα μὲ τὴ φωνὴ μου,
 πὸν ἤρεξε ξανὰ τὴ μουσικὴ, χάρη σ' ἐσένα. »